

Sygn. akt VI Ga 176/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 września 2016 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Barbara Frankowska

Sędziowie: SO Renata Bober

SO Anna Walus – Rząsa (spr.)

Protokolant: st. sekr. sądowy Joanna Mikulska

po rozpoznaniu w dniu 8 września 2016 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) Spółki z o.o. Spółki Komandytowej w K.

przeciwko: (...) Spółce z o.o. w K.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w R.

V Wydziału Gospodarczego z dnia 2 marca 2016 r., sygn. akt V GC 808/15

I. oddala apelację,

II. zasądza od pozwanego (...) Spółki

z o.o. w K. na rzecz powoda (...) Spółki

z o.o. Spółki Komandytowej w K. kwotę 2.400 zł (dwa tysiące czterysta złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego

w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt VI Ga 176/16

UZASADNIENIE

Powód W. Not USA sp. z o.o. sp. k. w R. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. kwoty 32.056,46 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie szczegółowo wskazanymi w pozwie oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Powód podał, że strony pozostawały w stałej współpracy obejmującej sprzedaż biletów lotniczych krajowych i międzynarodowych, rezerwacji hoteli, wynajmu samochodów. Strony uzgodniły, że za każdy bilet lotniczy powód wystawi pozwanemu fakturę VAT, należność z której miała być regulowana przez pozwanego. Takie same zasady miały dotyczyć rezerwacji hoteli i wynajmu samochodów przez pozwanego. Powód realizował powyższe usługi na zlecenie pozwanego. Pismami z dnia 29 września 2014 r., 11 grudnia 2014 r. oraz 13 stycznia 2015 r. powód wezwał pozwanego do uregulowania należności z tytułu świadczonych usług, które to wezwania pozostały bezskuteczne.

W dniu 25 lutego 2015 r. Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym w R. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (sygn. akt V GNe 777/15).

Sprzeciw od powyższego nakazu złożył pozwany (...) sp. z o.o. z siedzibą w K., zaskarżając nakaz zapłaty w całości i wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany zarzucił, że z uwagi na charakter dokumentów dołączonych do pozwu (dokumentów księgowych) oraz wydruków komputerowych nie stanowią one dostatecznego dowodu na fakt zlecenia i wykonania usług na rzecz pozwanego. Dodatkowo złożone zamówienia nie zostały złożone przez osobę upoważnioną do działania w imieniu pozwanej spółki.

W odpowiedzi na sprzeciw powód podtrzymał żądania i twierdzenia zawarte w pozwie, jak również ustosunkował się do zarzutów pozwanego podniesionych w sprzeciwie od nakazu zapłaty. Powód podkreślił, że przedstawione przez niego faktury VAT zostały poparte wydrukami elektronicznymi z systemów rezerwacyjnych dot. przewozów lotniczych i rezerwacji hotelowych. Sam fakt rezerwacji skutkował obowiązkiem zapłaty na rzecz przewoźnika lotniczego oraz hotelu, a tym samym spełnił on swoje świadczenie w zakresie zleconych usług. Powód podniósł, że pozwany nie zakwestionował samego faktu składania zamówień na określone usługi przez swoich pracowników, jak również faktu skorzystania z tych usług.

Z ustaleń Sądu Rejonowego wynika, że powód (...) sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w K. (działająca uprzednio pod firmą (...) USA sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w R.) prowadzi działalność gospodarczą obejmującą w szczególności świadczenie usług pośrednictwa przy zawieraniu umów o przewóz osób w przewozach krajowych i międzynarodowych, o świadczenie usług hotelarskich, czy o wynajem samochodów. Powód pozostawał z pozwanym (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. w stałych stosunkach handlowych i świadczył na jego zlecenie usługi obejmujące sprzedaż biletów lotniczych krajowych i międzynarodowych, rezerwację hoteli, wynajem samochodów.

Współpraca stron polegała na tym, że pracownicy pozwanego składali bezpośrednio u powoda zamówienia - drogą e-mailową lub telefonicznie - na określone usługi np. kupno biletów lotniczych, dokonanie rezerwacji w hotelu, zapewnienie rezerwacji pojazdu w określonym czasie i miejscu. Z ramienia strony pozwanej zamówień dokonywali pracownicy P. G. oraz A. C.. Powód dokonywał rezerwacji zgodnie z zamówieniem i przysyłał pozwanemu informację zwrotną, w której wskazywał również termin, do upływu którego pozwany miał prawo zrezygnować z zarezerwowanych usług. Brak odpowiedzi we wskazanym terminie oznaczał potwierdzenie zamówienia. Powód w związku z potwierdzonymi zamówieniami dokonywał płatności bezpośrednio na rzecz przewoźnika lotniczego, hoteli lub wynajmujących zarezerwowane samochody. Następnie wystawiano fakturę VAT na rzecz pozwanego, który był obowiązany uregulować ją w terminie wskazanym w fakturze w drodze przelewu bankowego. Faktury VAT zgodnie z praktyką stron były wysyłane listami zwykłymi.

Sąd Rejonowy powołał w ustaleniach faktycznych szczegółowe faktury w odniesieniu do konkretnych zamówień na bilety lotnicze, wynajem samochodów i rezerwację hoteli, które zostały załączone do pozwu.

Pismami z dnia 29 września 2014 r., 11 grudnia 2014 r. oraz 13 stycznia 2015 r. powód wzywał pozwanego do uregulowania kwoty 32.056,46 zł. Do każdego z powyższych pism dołączone było zestawienie zaległych płatności wskazujących na numer dokumentu (faktury VAT), daty jego wystawienia, terminu płatności oraz wysokości należności. Strona pozwana nie ustosunkowała się do powyższych wezwań, jak również nie uregulowała wierzytelności powoda.

Sąd oparł powyższe ustalenia faktyczne na podstawie dowodów z dokumentów i wydruków komputerowych obejmujących zamówienia, bilety lotnicze, faktury VAT wraz listą osób, faktury korygujące, noty księgowe, wezwanie do zapłaty z dnia 29 września 2014 r. wraz z zestawieniem płatności, pismo z dnia 11 grudnia 2014 r. z potwierdzeniem odbioru, wezwanie z dnia 13 stycznia 2015 r. korespondencji e-mailowej, voucherów, faktur VAT, potwierdzeń przelewów, biletów lotniczych i rezerwacji hotelowych. Sąd dał wiarę powyższym dowodom z dokumentów i z wydruków komputerowych, albowiem ich autentyczność i treść nie budziła wątpliwości Sądu. Sąd Rejonowy wskazał,

że wydruk komputerowy obejmujący przykładowo treść emaila, jak również generowane elektronicznie potwierdzenie dokonania rezerwacji, stosownie do stanowiska Sądu Najwyższego wyrażonego w wyroku z dnia 5 listopada 2008 r. (sygn. akt I CSK 138/08, LexPolonica nr 2253394) może stanowić środek dowodowy w rozumieniu art. 309 k.p.c. (także w przypadku nie podpisanych wydruków komputerowych – co w sytuacji korespondencji elektronicznej czy potwierdzeń rezerwacji jest oczywiste). Fakt prowadzenia korespondencji i jej treść, dokonywania rezerwacji na zamówienie pozwanego potwierdziły dodatkowo zeznania świadka P. B..

Wyrokiem z dnia 02.03.2016r. Sąd Rejonowy w Rzeszowie V Wydział Gospodarczy zasądził od pozwanego na rzecz powoda w całości dochodzoną pozwem kwotę wraz z odsetkami szczegółowo wskazanymi w wyroku oraz kosztami postępowania.

Sąd Rejonowy uznał, że żądanie pozwu zasądzenia od pozwanego (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. kwoty 32.056,46 zł tytułem wynagrodzenia za świadczenie usług, znajduje swoje uzasadnienie w treści art. 750 k.c. w zw. z art. 734 § 1 k.c. i art. 735 § 1 k.c. Strony zawarły bowiem umowę o świadczenie usług za wynagrodzeniem określonym w umowie.

W art. 750 k.c. wskazano, że do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami, stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu. W myśl art. 734 § 1 k.c. przez umowę zlecenia przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności prawnej dla dającego zlecenie. Stosownie zaś do art. 735 § 1 k.c. jeżeli ani z umowy, ani z okoliczności nie wynika, że przyjmujący zlecenie zobowiązał się wykonać je bez wynagrodzenia, za wykonanie zlecenia należy się wynagrodzenie.

W ocenie Sądu Rejonowego strona powodowa wykazała fakt współpracy stron oraz realizowania na zlecenie pozwanego usług polegających na kupnie biletów lotniczych, dokonaniu rezerwacji hotelowych, zapewnieniu dla pracowników pozwanego rezerwacji pojazdu w określonym czasie i miejscu. Strona pozwana nie kwestionowała w istocie samego faktu składania zamówień na powyższe usługi, jak również faktu współpracy z powodem. Powód dokonywał rezerwacji zgodnie z zamówieniem i po potwierdzeniu zamówienia (które odbywało się również, wobec wypracowanej praktyki stron, w sposób dorozumiany) dokonywał płatności na rzecz przewoźników, hoteli czy wynajmujących. Następnie wystawiano fakturę VAT na rzecz pozwanego, który był obowiązany uregulować ją w terminie wskazanym w fakturze w drodze przelewu bankowego.

Pozwany zakwestionował roszczenie powoda powołując się na brak składania zamówień przez osoby upoważnione do reprezentowania pozwanej spółki, jak również zakwestionował charakter wartości dowodowej dokumentów i wydruków dołączonych do pozwu. Zarzuty dotyczące walorów dowodowych przedłożonych dokumentów i wydruków komputerowych są bezzasadne, albowiem wymienione wydruki stanowią dopuszczalny środek dowodowy w rozumieniu art. 309 k.p.c. Pozwany pomija okoliczność, iż przed procesem w żaden sposób nie podważał zasadności wystawienia i treści faktur. Dodatkowo, fakt dokonania zamówienia na określone usługi – przez upoważnionych do tego pracowników pozwanego – nie został przez niego zakwestionowany. Udzielenie pełnomocnictwa dla pracowników strony do dokonania określonych czynności (w tym zawarcia umów o świadczenia usług) może wynikać w sposób dorozumiany z powierzenia im określonego zakresu obowiązków. Fakt uprzedniej współpracy stron oraz utrzymywanie kontaktów z powodem przez określonych pracowników pozwanego świadczy o istnieniu umocowania do dokonywania czynności prawnych z powodem. Pozwany kwestionując zasadność żądania powoda winien był udowodnić stosownie do reguły wyrażonej w art. 6 k.c., zasadność swych twierdzeń. Obowiązkowi temu jednak nie sprostał, zarzuty zawarte w sprzeciwie uznać należało zatem za całkowicie gołosłowne. W istocie działania pozwanego w niniejszym procesie zmierzają do przewlekania postępowania i oddalenia w czasie, bądź wręcz uniknięcia realizacji obowiązku zapłaty wynagrodzenia należnego powodowi.

Sąd Rejonowy orzekł o odsetkach stosownie do treści art. 481 § 1 k.c. uznając za zasadne przyznanie ich od dnia następnego po terminie płatności wskazanym w fakturach VAT załączonych do pozwu.

O kosztach procesu Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku złożył pozwany i zaskarżając wyrok Sądu Rejonowego w całości podniósł zarzut nieważności postępowania, a w przypadku jego nie uwzględnienia zarzut naruszenia przepisów postępowania, a to art. 233 kpc poprzez przekroczenie swobodnej oceny dowodów polegającej na przyjęciu, iż roszczenie powoda zostało udowodnione w toku postępowania zarówno co do zasady jak i wysokości.

W szczególności pozwany zarzucił, że nie został mu doręczony odpis pisma powoda z 6 sierpnia 2015r., w którym powód zawarł dalsze wnioski dowodowe, co spowodowało, że strona pozwana nie mogąc się do nich odnieść została pozbawiona możliwości obrony swych praw. W szczególności zarzucił, że Sąd oparł się na zeznaniach świadka złożonych w dniu 9 września 2015r., a strona pozwana nie wiedząc o powołaniu dowodu z zeznań tego świadka nie mogła skutecznie odnieść się do wniosku o jego przesłuchanie, jak również przedstawić kontrdowodu na okoliczności zeznań tego świadka, zgodnie z art. 6 kc. Ponadto świadek ten był przesłuchany bez odebrania przyrzeczenia, co naruszało normy art. 266 § 3 kpc w zw. z art. 267 kpc.

Ponadto pozwany zarzucił naruszenie art. 233 kpc poprzez przekroczenie przez Sąd I instancji swobodnej oceny dowodów, polegającej na uznaniu istnienia i wysokości zobowiązania pozwanego wobec powoda objętego roszczeniem zgłoszonym w pozwie.

Mając na uwadze powyższe zarzuty pozwany wniósł:

1. uchylenie zaskarżonego wyroku i zniesienie postępowania w zakresie dotkniętym nieważnością ewentualnie
2. oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania na rzecz strony pozwanej ewentualnie
3. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji z uwzględnieniem kosztów postępowania .

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Okręgowy zważył , co następuje:

Apelacja pozwanego nie zasługuje na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy w całości podziela ustalenia faktyczne i ocenę prawną dokonaną przez Sąd Rejonowy i przyjmuje ją za własną.

W apelacji pozwany podniósł zarzut nieważności postępowania wskazany w art. 379 pkt 5 kpc. Z przepisu tego wynika, że nieważność postępowania zachodzi jeżeli strona została pozbawiona możliwości obrony swych praw. Sąd Najwyższy wskazał, że o nieważności postępowania z powodu pozbawienia strony możliwości działania można mówić tylko wówczas, gdy strona została pozbawiona uprawnień procesowych wskutek wadliwego postępowania sądu. Pozbawienie strony możliwości obrony swych praw w procesie oznacza sytuację, w której sąd nie powinien w ogóle przystępować do merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy. W grę wchodzi jednak tylko wypadki, gdy strona rzeczywiście była pozbawiona możliwości obrony swych praw i na skutek tego nie brała udziału w postępowaniu sądowym (zob. wyr. SN z 13.06.2002, V CKN 1057/00, niepubl.).

Przy analizie , czy doszło do pozbawienia strony możliwości działania, trzeba najpierw rozważyć, czy nastąpiło naruszenie przepisów procesowych, następnie zbadać, czy uchybienie to wpłynęło na możliwość strony do działania w postępowaniu, wreszcie ocenić, czy pomimo zaistnienia tych przesłanek strona mogła bronić swych praw w procesie. Dopiero w razie kumulatywnego spełnienia wszystkich tych warunków można uznać, że strona została pozbawiona możliwości działania (wyr. SN z 28.03.2008r. , V CSK 488/07, niepubl.).

W niniejszej sprawie strona pozwana podnosząc zarzut nieważności postępowania zarzuciła, że nie został jej doręczony odpis pisma powoda z dnia 6 sierpnia 2015r. , w którym powód zawarł dalsze wnioski dowodowe, zatem pozwany nie mógł ustosunkować się do złożonych wniosków dowodowych – co pozbawiło go możliwości obrony swych praw. Pozwany zarzucił, że z uzasadnienia wyroku wynika, że zeznania przesłuchanego w sprawie świadka miały wpływ na treść rozstrzygnięcia w sprawie , bowiem treść i okoliczności wystawienia dokumentów , powołanych i dopuszczonych jako dowody w sprawie, zostały potwierdzone zeznaniami świadka złożonymi na rozprawie w dniu 9 września 2015r. Tym samym pozwany nie wiedząc o powołaniu dowodu z zeznań świadka, nie mógł skutecznie odnieść się do tego wniosku dowodowego powoda, jak również przedstawić kontrdowodu na okoliczności zeznań tego świadka – stosownie do art. 6 kc.

Mając na uwadze powyższe zarzuty i stanowisko Sądu Najwyższego przytoczone wyżej Sąd Okręgowy uznał, że zarzuty te nie zasługują na uwzględnienie.

W piśmie z 6 sierpnia 2015r. powód, w odpowiedzi na sprzeciw pozwanego, powołał się jeszcze raz na dowody z dokumentów złożone w sprawie przy odpowiedzi na pozew wskazując, że są to dowody potwierdzające wykonanie przez niego usług, wskazał również dowód z przesłuchania świadków pracowników pozwanego oraz stronę prezesa zarządu pozwanego jako osób , które skorzystały z usług świadczonych przez powoda i zamawiały te usługi, a także świadka P. B. na okoliczność wysłania faktur stronie powodowej za wykonane przez pozwanego usługi. Z adnotacji sporządzonej na tym piśmie wynika, że zostało ono przesłane stronie pozwanej 13 sierpnia 2015r. Jednakże nawet gdyby przyjąć, że pismo to nie doszło do strony pozwanej to przecież w dniu 9 września 2015r. odbyła się rozprawa, na której został przesłuchany jeden ze zgłoszonych w piśmie z 6 sierpnia 2015r. świadków tj. P. B., zaś kolejna rozprawa odbyła się 2 marca 2016r. Na obie rozprawy za stronę pozwaną nikt się nie stawił a pozwany był prawidłowo o tych rozprawach powiadomiony. Nie było więc przeszkód aby pozwany uczestniczył w tych rozprawach i aby zakwestionował ten dowód, a także by zażądał przeprowadzenia własnych dowodów.

W tym, miejscu podkreślenia wymaga, że Sąd Rejonowy rozstrzygnięcie w sprawie oparł głównie na dowodach z dokumentów wskazując jedynie, że fakt prowadzenia korespondencji w przedmiocie zamówień i jej treść, dokonywania rezerwacji na zamówienia pozwanego potwierdziły dodatkowo zeznania świadka P. B.. Zeznania te były więc powołane jako dodatkowo potwierdzające wykonanie usług – co przede wszystkim wynikało ze złożonych w sprawie dowodów z dokumentów.

Wskazać też należy, że świadek P. B. w głównej mierze zeznawała na temat faktur za usługi i ich otrzymanie przez pozwanego. Po rozprawie w dniu 9 września 2016r. Sąd zwrócił się do pozwanego o podanie czy faktury objęte pozwem zostały ujęte do rozliczeń podatkowych pozwanego – co pozwany potwierdził pismem z 13 października 2015r. (k. 212).

W tym stanie rzeczy zarzut nieważności postępowania podniesiony przez pozwanego należało uznać za bezzasadny.

Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu Najwyższego zawarte w postanowieniu z 23.10.2002r. , II CKN 463/01, (niepubl.) , w którym Sąd Najwyższy stwierdził, że fakt niedoręczenia przez sąd odwoławczy pełnomocnikowi wnioskodawczyni odpisów pism uczestnika postępowania nie prowadzi do nieważności postępowania z powodu pozbawienia wnioskodawczyni możliwości obrony jej praw (art. 379 pkt 5 kpc). Pozbawienie takie następuje bowiem wówczas, gdy z winy sądu albo strony przeciwnej, strona w ogóle nie mogła działać i nie miała możliwości podjęcia przed sądem obrony swoich praw. Niedoręczenie stronie odpisu pisma procesowego przeciwnika z reguły nie może wywołać takiego skutku. Jeszcze raz należy podkreślić , że strona pozwana miała możliwość odniesienia się do wniosku dotyczącego przesłuchania świadka P. B., a także do złożenia własnych wniosków dowodowych albowiem rozprawa, na której świadek był przesłuchiwany nie kończyła postępowania w sprawie. Ponadto zeznania świadka P. B. jedynie dodatkowo potwierdzały okoliczności wykonania zleceń przez powoda – co przede wszystkim wynikało z dokumentów złożonych w sprawie. Zasadnie Sąd Rejonowy uznał, że dokumenty te stanowią dowody w rozumieniu art. 309 kpc, a istotne jest, że strona pozwana nigdy nie kwestionowała wykonania usług przez powoda, które były przedmiotem sporu. Dodatkowo strona pozwana w całości uwzględniła wystawione przez powoda faktury za wykonanie tych usług

w swoich rozliczeniach podatkowych. Nadto strony współpracując wcześniej w takim samym zakresie rozliczały wykonane i zamówione usługi w taki sam sposób, nie kwestionując faktu dokonania zamówienia ich przez tych samych pracowników, którzy zamawiali usługi objęte pozwem oraz faktu ich wykonania.

Zarzut naruszenia art. 233 kpc podniesiony w apelacji jest bezzasadny.

W ocenie Sądu Okręgowego – Sąd I instancji działał w granicach wyznaczonych treścią w/w przepisu.

Przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów oznacza, że zdaniem skarżącego, Sąd oceniając materiał dowodowy i okoliczności niniejszej sprawy wyciągnął z niego sprzeczne z logiką bądź doświadczeniem życiowym wnioski, czego efektem były wadliwe, tj. niekorespondujące z tym materiałem ustalenia faktyczne.

Przypomnieć zatem należy, iż dowód może być skutecznie podważony tylko wtedy gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo – skutkowych (wyrok SN z 27.09.2002r. II CKN 817/00, wyrok SN z dnia 14.12.2001r.V CKN 561/00). Ponadto trzeba zauważyć, że skuteczne zgłoszenie naruszenia art. 233 kpc nie może ograniczać się do wskazywania, że możliwe były inne wnioski odnośnie do faktów, lecz polega na wykazaniu że wnioski wyprowadzone przez sąd orzekający w świetle zasad doświadczenia życiowego i budowy sylogizmów były niemożliwe (podobnie SN w wyroku z dnia 6.06.2003r, IV CK 274/02).

Wbrew zarzutom skarżącego, Sąd I Instancji dokonał prawidłowej oceny dowodów zaoferowanych przez strony postępowania i wywiódł na tej podstawie prawidłowe wnioski wydając w konsekwencji wyrok odpowiadający przepisom prawa.

Mając na uwadze powyższe podkreślenia wymaga, że w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy oparł się przede wszystkim na dowodach z dokumentów, z których wynika fakt zamówienia usług przez pozwanego i ich wykonania przez powoda. Fakt wykonania usług przez pozwanego nie był kwestionowany- co w sprawie ma podstawowe znaczenie. Zeznania świadka P. B. nie były więc podstawą uwzględnienia powództwa a jedynie dodatkowo potwierdzały okoliczności współpracy stron w zakresie objętym sporem. Brak przesłuchania świadka w tych okolicznościach bez odebrania przyrzeczenia nie ma istotnego znaczenia.

Odnosząc się do zarzutu podniesionego dopiero na etapie apelacji co do tego, że strony nie uzgodniły wynagrodzenia powoda za wykonane czynności należy zauważyć, że jest on spóźniony, a ponadto w sprawie chodziło o zapłatę za usługi, które na podstawie zamówień pozwanego realizował powód, a następnie po wykonaniu usług obciążał pozwanego wartością tych usług.

W tym stanie rzeczy apelację pozwanego Sąd Okręgowy oddalił jako bezzasadną na podstawie art. 385 kpc .

O kosztach postępowania orzeczono stosownie do wyniku sporu – na podstawie art. 98 w zw. z art. 108 § 1 kpc.